

Εγκώμιο στην αποκεφάλιση του Προδρόμου - 2

[Ορθοδοξία](#) / [Εορταστικοί λόγοι](#)

[Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης](#)

Την ημέρα που έπρεπε να δοξάσει το Θεό γιατί τον έφερε στο φως αυτής της ζωής, τότε προτίμησε τα έργα του σκότους. Αυτή η ημέρα ήταν αφορμή για πνευματική ευφροσύνη και όχι για χορούς και μάλιστα γυναικίους μπροστά σε άνδρες. Τί γεννήθηκε απ' αυτόν το χορό; Ο όρκος. Και απ' αυτόν; Ο φόνος. Ξερίζωσε την κακία και δεν θα βλαστήσει ανομία. Αν όμως ριζώσει η κακία, ασφαλώς θα καρπίσει, δηλαδή θα φθάσει μέχρι την πράξη. Χόρεψε η κόρη της Ηρωδιάδας στη μέση των καλεσμένων και άρεσε στον Ηρώδη. Τί άλλο θα μάθαινε από τη μάνα της η πορνοδοσκαλεμένη κόρη, παρά το να χορεύει προκλητικά, και να είναι τόσο ασκημένη στο χορό ώστε να αρέσει πολύ στον Ηρώδη; Γι' αυτό και εκείνος της υποσχέθηκε με όρκο ότι θα της έδινε ό, τι του ζητούσε.

Τόσο απερίσκεπτα τρέχει η γλώσσα αυτών που έχουν εξωκείλει στα πάθη της ατιμίας, ώστε ξεστομίζουν εναντίον οποιουδήποτε, χωρίς σκέψη, ό,τι τους έρθει στο μυαλό. Αυτή, δασκαλεμένη από τη μάνα της, πέτυχε τον αποτρόπαιο αποκεφαλισμό του Ιωάννη, που από καιρό πάσχιζε να πετύχει η φιδογέννα Ηρωδιάδα. Και όπως φαντάζομαι θα είπε, αφού πρώτα καλόπιασε την κόρη της: Να παιδάκι μου, η ευκαιρία που ζητάγαμε. Κατάφερες με τα πόδια σου να μου προσφέρεις εκείνο που ποθούσα. Σταμάτησες τον πόνο μου με το περίτεχνο τραγούδι σου. Ας θάψουμε στη γη αυτόν που μας ελέγχει. Πήγαινε γρήγορα να πεις στον Ηρώδη: Δώσε μου τώρα αμέσως, στο πιάτο, το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή (Ματθ. 14,8). Ω παθιασμένη και φονική απαίτηση! Ενώ δεν είχε καν το δικαίωμα να σκέπτεται και να απολαμβάνει το φονικό θέαμα ξεπέρασε κάθε άλλον σε σκληρότητα. Ω μανιασμένη φόνισσα! Δεν αρκέστηκες μόνο στην καρατόμηση αλλά διαπραγματεύτηκες να σου φέρουν την αγία κεφαλή σε πιατέλα. Ω ανόσια και ακόλαστη! Η θηριωδία σου ξεπερνάει και την αιμοχαρή Ιεζάβελ.

Λυπήθηκε, λέει το ιερό Ευαγγέλιο, ο βασιλιάς. Επειδή όμως είχε ορκιστεί και είχε υποσχεθεί μπροστά στους καλεσμένους, έδωσε εντολή να της δοθεί η κεφαλή. Έστειλε τότε στη φυλακή και αποκεφάλισε τον Ιωάννη. Και έφεραν την κεφαλή πάνω στην πιατέλα και την πρόσφεραν στην κόρη και αυτή στη μάνα της (Ματθ. 14,11).

Ω κακό τέλος διαβολικής προετοιμασίας! Ποιός έμπηξε το θανατερό ξίφος στην ιερή Κεφαλή; Ένας άνομος υπηρέτης, που σαν άλλος Δωήκ δεν μιμήθηκε εκείνους

τους Ιουδαίους οι οποίοι με φρόνηση και ανδρεία αντιστάθηκαν στον βασιλιά Σαούλ, τότε που τους διέταξε να φονέψουν τους προφήτες του Θεού. «Και έφεραν την κεφαλή του Ιωάννη πάνω στην πιατέλα». Τι να το ονομάσουμε αυτό το φαγοπότι, συμπόσιο ή φονευτήριο; Τι να αποκαλέσουμε τούς κρασοκυβέρνητους προσκαλεσμένους, ομοτράπεζους ή αιματοβαμμένους;

Ω πρωτόγνωρο θέαμα! Ω αμαρτωλό όραμα! Από το ένα μέρος προσφέρονταν κοτόπουλα και από το άλλο φέρνανε το προφητικό κεφάλι. Από τη μια μεριά κερνούσαν πλούσια καθαρό κρασί και από την άλλη έρεε με ορμή του δικαίου το αίμα.

Ω πόσο φοβερό είναι να το πω και πόσο φρικτό να το εκφράσω!

«Και το 'δωσαν στο κορίτσι και το πήγε στη μάνα του. Αλίμονο! Πόσο τρομερή αλλοκοτιά! Χαρίστηκε η ατίμητη κεφαλή για μια άτιμη πράξη, στην καταραμένη και βέβηλη, η αγνή και ανέγγιχτη και απ' τους αγγέλους αξιολύβαστη κεφαλή. Και την έδωσε στην μάνα της σαν να της πρόσφερε καλομαγειρεμένο φαγητό σε κείνη που οργιαστικά σκηνοθέτησε το θάνατο, σα να της έλεγε: Φάε, μανούλα μου, κρέας από τις σάρκες εκείνου που έζησε στη γη σαν άσαρκος. Πιες αίμα από τον νηστευτή. Τώρα πια κλείσαμε μια για πάντα το στόμα εκείνου που μας έλεγχε.

Και ήρθαν οι μαθητές του, συνεχίζει το ιερό Ευαγγέλιο, πήραν το σώμα του και το έθαψαν (Ματθ. 14,13). Πρόσεξε εσύ που αγαπάς την ιστορία, πως εικονίζεται ο ενταφιασμός του δικαίου και αποστόμωσε τους εχθρούς των αγίων εικόνων σαν εχθρούς της αλήθειας. Βάλε καλά στο νου σου την ιστορία και βγάλε ωφέλιμο συμπέρασμα. Πως παίρνουν το δεμένο με βαριές αλυσίδες άγιο από την φυλακή. Πως ο δήμιος σηκώνει σαν άγριο θηρίο το ξίφος ενάντια της ιερής κεφαλής. Πως μετά τον αποκεφαλισμό προσφέρεται η μυρόβλητη κεφαλή στην έξαλλη Ηρωδιάδα. Πως ακόμα θάβεται το ιερό σώμα από τα χέρια των μαθητών του, που ολόγυρα παραστέκουν δακρυσμένοι με πόνο που σκίζει τη ψυχή τους. Πως άλλος αγκαλιάζει τα πόδια του Αγίου, άλλος πασχίζει να συνταιριάσει την αγία κεφαλή στο ακίνητο σώμα και άλλος θυμιάζοντας ψέλνει επικήδειες υμνωδίες.

Τώρα βρίσκομαι εκεί με το νου, και βλέπω την ταφή του δικαίου να γίνεται μέσα σε ατμόσφαιρα ειρήνης, όπως αναφέρεται στον Προφήτη Ησαΐα (Ησ. 57,2). Οραματίζομαι το αγγελικό εκείνο πρόσωπο που έδυσαν τα μάτια του σαν δυο ήλιοι λαμπεροί και που μέσα σ' αυτά είχε αποτυπωθεί όλη η ψυχική του ομορφιά. Χωρίς την πρόσκαιρη και επίγεια τούτη πνοή, αλλά γεμάτο από την μοσχομύριστη ευωδιά της θείας Χάρης. Ασπάζομαι τα ιερά εκείνα χέρια, που αμαρτία δεν αγγίξανε και που με το δάκτυλό τους έδειξαν στους ανθρώπους τον Χριστό, που σήκωσε επάνω Του την αμαρτία ολόκληρου του κόσμου.

Προσκυνώ εκείνα τα ωραία πόδια, που ευαγγελίστηκαν τα αγαθά στους ανθρώπους και με τα οποία προετοιμάστηκε η οδός της παρουσίας του Κυρίου. Φέρτε να προσκυνήσω και την τίμια αλυσίδα με την οποία δέθηκε ο πιο πολύτιμος και αγγελόμορφος ανάμεσα στους ανθρώπους. Φέρτε και τη σεβάσμια πιατέλα όπου τοποθετήθηκε η πολυσέβαστη και απ' όλα τα χρυσάφια ακριβότερη κεφαλή. Ακόμα αν έβρισκα δεν θ' άφηνα απροσκύνητο το φονικό μαχαίρι που μπήχθηκε στον ιερό τράχηλο, ούτε θα δίσταζα να καταφιλήσω το χώμα όπου φρουρήθηκε ο θησαυρός, με τη βεβαιότητα, ότι και αυτό θα μου μετέδιδε θεία Χάρη. Μακαριστέ τάφε και χαρμόσυνη ταφόπετρα, που σκέπασες το τρισμακάριστο εκείνο σκήνωμα και τύλιξες μέσα σου το πολυτιμότερο από σωρούς σμαράγδια και μαργαριτάρια σώμα.

Εκεί λοιπόν βρισκόταν ορατά η συντροφιά των μαθητών και αόρατα πλήθη αγγέλων, ευφημώντας, δοξάζοντας, υψώνοντας στον ουρανό και μεταφέροντας στην ατελείωτη χαρά αυτόν που έζησε σαν ένσαρκος άγγελος και προανάγγειλε τον Μεσσία. Αυτόν που υπήρξε γνήσιος φίλος του Κυρίου, που οδήγησε στον ουράνιο Νυμφίο την Εκκλησία, το άσβηστο λυχνάρι του ανέκφραστου φωτός, τη ζωντανή φωνή του Θεού Λόγου, τον ανώτερο απ' τους προφήτες, τον μεγαλύτερο απ' όσους γέννησε ποτέ γυναίκα. Τέτοια λοιπόν όπως περιγράψαμε, ειρηνική ήταν η ταφή του δικαίου, πρόξενος και αγαλλίασης και σωτηρίας, σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Άραγε ο παράφρονας Ηρώδης κατάφερε να ξεφύγει την τιμωρία για το ανουσιούργημά του στην υπόλοιπη επίγεια ζωή του; Όχι βέβαια. Αλλά όπως λέει η παράδοση, γι' αυτό το ανόμημά του, αφού ξεσηκώθηκαν όλοι οι υπήκοοί του, τον απομάκρυναν από το θρόνο του και τον κατέσφαξαν. Με αυτόν τον τρόπο ο Θεός θέλησε να φοβίσει και να νουθετήσει τους μεταγενέστερους βασιλείς ώστε να μη διαπράξουν τέτοια εγκλήματα. Αλλά ξαναγυρίζοντας στο θέμα μας ας αναφωνήσουμε όπως ταιριάζει στην παρούσα ημέρα.

Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος μακαρίζεται γιατί θυσιάζει το κεφάλι του για την αλήθεια και ο παράνομος Ηρώδης γελοιοποιείται και εξευτελίζεται. Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος απ' όλους εγκωμιάζεται για το σθεναρό έλεγχο και ο

παράφρονας Ηρώδης θεωρείται άτιμος για τη μοιχεία του. Σήμερα η κεφαλή του Ιωάννη του Προδρόμου προσφέρεται σφαχτάρι ιερό πάνω στην πιατέλα και η μοιχαλίδα Ηρωδιάδα, παρά τη θέλησή της, δέχεται την αιώνια καταδίκη. Σήμερα το αίμα του Ιωάννη του Προδρόμου χύνεται για την τήρηση του θείου νόμου και αυτός που εναντιώθηκε στον Πρόδρομο με την παρανομία δικαιολογημένα διαπομπεύεται. Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος εξαιτίας της παρρησίας του προς τον Ηρώδη αποκεφαλίζεται, για την τήρηση της δικαιοσύνης.

Έτσι μαθαίνουν οι βασιλείς της γης να μη χωρίζουν τις νόμιμες συζύγους τους και αποδοκιμάζουν αυτόν που χώρισε τη γυναίκα του. Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος στήνει πάνω στη γη πνευματικό ορόσημο και προτρέπει όλους τους άνδρες να αρκούνται στη νόμιμη γυναίκα τους και να μην προχωρούν παραπέρα. Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος κατεβαίνει στον Άδη και οι νεκροί μαθαίνουν το χαρμόσυνο άγγελμα της παρουσίας του Χριστού.

Σήμερα οι ουρανοί ευφράνθηκαν με τον αποκεφαλισμό του Ιωάννη του Βαπτιστή, που θυσιάστηκε για τη δικαιοσύνη του Θεού και οι άνθρωποι πάνω στη γη γιορτάζουν με ευχαριστήριους ύμνους. Και έχω τη γνώμη ότι και εμάς τώρα παρακολουθεί από τον ουρανό ο Τίμιος Πρόδρομος και μας αμείβει ως υμνητές του με θεία χαρίσματα. Ανάμεσα στο χορό των προφητών, σαν πρωινό αστέρι μεσουρανάει και φωτίζει το στερέωμα της Εκκλησίας. Ανάμεσα στους αποστόλους και πριν απ' αυτούς και περισσότερο απ' αυτούς λάμπει σαν ήλιος μέσα στους ήλιους. Μέσα στους μάρτυρες ξεχωρίζει με τα θαύματά του, σαν ολοστόλιστος μ' αστέρια ουρανόσ. Ανάμεσα στους δικαίους στέκει περίτρανα για τα πολλά παθήματα που υπέφερε, για χάρη της δικαιοσύνης και υψώνεται πιο ψηλά από τους κέδρους του Λιβάνου, αυτός που σκόρπισε σήμερα χαρά στην οικουμένη.

Γιατί, αν θα χαρούν πολλοί κατά τη γέννησή του, σύμφωνα με τα λόγια του Ευαγγελιστή Λουκά (Λουκ. 2,10), πρέπει να είναι ανάλογη και η ευφροσύνη την ημέρα αυτή του μαρτυρικού τέλους, την οποία αξιωθήκαμε να πανηγυρίσουμε όλοι εμείς, δηλαδή οι ιερείς και οι ερημίτες και οι κοινοβιάτες και οι λαϊκοί, γιατί όλοι έχουν μέρος στη χαρά που δίνει η μνήμη του. Ιδιαίτερα εμείς που εγκαταβιώνουμε σ' αυτό το ιερό μοναστήρι, ας έχουμε ακόμα περισσότερο τις πρεσβείες του, στο όνομα του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.

Σ' Αυτόν πρέπει η δόξα και η δύναμη, μαζί με τον Πατέρα και το Πανάγιο και Ζωοποιό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους ατελεύτητους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή:«Το θεϊκό λυχνάρι, ο Τίμιος Πρόδρομος»,εκδ. ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ, Ι. Μ. Τίμιου Προδρόμου Καρέα, σ.57-89 (αποσπάσματα).

<http://bit.ly/158Tbw8>